

A Magyar Királyi Udvari Zenekar a Vigadóban

Szabados György komponista, zongoraművész, az új zene nagy egyénisége nincsen kibékülve a világgal (amin nincs is sok csodálni-való), és tudja: sok olyan szférája van életünknek, ahol már csak a hideg törvényszerűségek uralkodnak. Persze, korántsem valami lemondó beletörődésről van szó az ő esetében sem, hiszen Szabados – mint minden igazi alkotó – a maga sajátos művészi eszközeivel, a humánnum elkötelezettségéért próbál választ találni az életünket átszövő örök kérdésekre.

Az Ön világa a zene, létformája az alkotás, de nyilván érzi, érzékeli, hogy életünk és körülötünk a világ egyre bonyolultabb, kiismerhetetlenebb. Hogyan vélekedik minderről?

– Úgy érzem: valami furcsa, skizofrén világban élünk. Mire gondolok? Már jó ideje a pusztán racionális elme került hatalomra és igyekszik mindent, még legfelsőbb világunkat is kisajátítani magának. Egy – a lényunktől teljesen idegen – technokrata szupervilág született meg így, és prófétái abban a hamis illúzióban élnek, hogy még saját érzelmeink fölött is uralkodhatnak. Pedig csak rabjai és önző kihasználói vagyunk e technikai világnak.

Mit jelent Önnek a zene, a komponálás most, egy új század küszöbén?

– Mondhatnám: mindent, és arra törekszem, hogy az új zene, amelyet magam is művelek, a világ lényeges dolgairól szóljon, a természetes élet legszembetűnőbb kifejezője legyen. E zene átadásához és befogadásához felül kellene emelked-

nünk kicsinyes dolgainkon, gyarlóságainkon, hogy a tökéletes átlényegülés állapotába kerülhessünk. Különösen fontos feladata, küldetése van tehát ma a művészetnek – így persze a zenének is –, hiszen egy olyan szellemi magaslatra kellene elvezetnie az embereket, amelyet birtokolva humanizálhatjuk ezt a már-már kezelhetetlen világot.

Köztudott: megszállott híve az Improvizációnak.

– Ma újra az improvizáció a leginkább kézenfekvő művészeti eszköz és feladat, hiszen csakis ezáltal lehet egy megközelítő zenei szintézisét adni a zajló világnak. Vallom ezt annak ellenére, hogy tudom: sok ellenzője van ennek a törekvésnek és általában a „máságot” képviselő új zenének. Kompozícióim-

ban egyébként nagy teret hagyok a spontán alkotásoknak: így a művész és a hallgató kölcsönös szellemi energiája találkozásánál nem egyszer egy kollektív alkotás is megszületik.

– November 16-án a Pesti Vigadóban tartja szerző (dzsessz-) estjét a MAKUZ-együttessel közösen. Mit takar ez a rövidítés?

– Ez a Magyar Királyi Udvari Zenekar, amely létező, de valójában egy idealisztikus szellemi „képződmény”. Magam is a saját ideáim szerint igyekszem rendezni életemet, és a zenekar életre hívása is ennek a kísérletnek az eredménye. Magyar: mert magyarok vagyunk, Királyi: mert a művészet olyan szellemi magaslat, amelyet királyi rang illet meg, és Udvari: mert ehhez az ezoterikus királysághoz udvartartás is „dukál”. A koncerten egyébként egy hazai ősbemutató is elhangzik majd, sok nyugati országban régóta sikerrel futó, de Magyarországon még ismeretlen táncoperám, **A kormányzó halála** szvitváltozatát adjuk elő. A kompozíció a kelet-európai totalitárius rendszerek bukásáról, a méltatlan vezetők mindenkori sorsáról szól.

Tóth Ádám

TÉLI DÉLUTÁN

című november 17-én, délután 4 órakor a MOM Szakasits Árpád Művelődési Központban (XII., Csörsz u. 18. Tel.: 175-2649) indul a **Zeneiskolások a gyermekekért** koncertsorozata, a Dr. Horváth Beatrix Mendl jogtanácsos-Gyermekállam Alapítványa–Citta Di Gaudio rendezésében. Közreműködnek: az óbudai „Aelia Sabina” Zeneiskola növendékei, az Óbudai Gimnázium „Gázláng” énekkara, valamint Jandó Jenő zongoraművész és Pálos Zsuzsa színművész. A koncertsorozatra rendszeresen meghívunk külföldről is zeneiskolás gyermekeket, továbbá olyan hazai művészeket, akik más műfajban váltak is-

mertté, de a komolyzenében is otthonosak. Minden koncertet Beethoven IX. szimfóniájának Örömódaja zár, amelynek előadásába a közönséget is bevonják.